

RefErdő *Áldás, békesség!*

A monorierdői reformátusok hírlevele

V. évfolyam, 2. szám 2017. március

Az Ige körül

„Mindenfelé az a hír járja, hogy paráznság van közöttetek, mégpedig olyan, amilyen még a pogányok között sem fordul elő; hogy tudniillik valaki apjának feleségével él. Ti pedig felfuvalkodtatok ahelyett, hogy inkább megszorodtatok volna, és eltávolítottátok volna közületek azt, aki ilyen dolgot cselekedett.” (1Kor 5,1-2)

Ünnep előtti nagytakarítás

A böjt nem a húsevéstől tartózkodás, hanem az elcsendesedés, az Istenhez közeledés ideje. Kivonulva, elvonulva időlegesen a világ zajától több időt kell töltenünk Istennel. Ez azonban nem pihentető lesz, hanem kellemetlen lehet, ha jól csináljuk. Minél több ugyanis az Istennel töltött idő, annál szentebbnek és jobbnak fogjuk

látni Őt, magunkat viszont annál bűnösebbnek.

Miért is szükséges ez? Húsvét felé közeledve a Nagypéntek üzenete nem válik személyessé, ha nem érzem a szükségét. Krisztust is jobban fogod szeretni, ha sok bűnödöt bocsátja meg: annyit, amennyit felismeresz.

Gyógyszert akkor vesz be az ember, ha szüksége van rá. Van, aki

nem akarja elismerni a betegségét, nem veszi be a gyógyszert, aztán meghal. Nekünk is föl kell ismernünk először is, hogy betegek vagyunk. Nekünk ez a 40 nap a diagnózis időszaka, aminek a végére rá kell ébrednünk arra, hogy szükségünk van a gyógyszerre: Krisztus váltságára. Nem pusztán egy ünnepre készülünk, hanem megmenekülésünk napjára.

Olyan a böjt, mint az ünnep előtti nagytakarítás. Ahogyan takarítani csak világosan lehet, mert ottmarad a piszok, úgy bűneinket is csak az ige világosságában fogjuk meglátni. Mert ha sötétben takarítunk, aztán a vendég megjegyzi, hogy ott van

egy pók a sarokban, az rendkívül kínos tud lenni. Egy ilyen megjegyzésért megsértődhetünk, vagy rohanhatunk takarító eszközért, hogy pótoljuk a hiányosságot. Ma az ige nem is feltétlenül egy konkrét bűnre mutat rá, hanem arra, hogyan reagálunk, ha kiderül. Pál a korinthusiak életében rámutat egy nagyon durva bűnre, de jobban felhőborítja a gyülekezet reakciója.

„Mindenfelé az a hír járja...” - mindenhol azt hallani rólatok, hogy olyan bűnt tőrtök meg magatok között, ami még a világ szemében is visszaszító: tudniillik valaki a mostohaanyjával él. Vérfertőzés ez, a Törvény három helyen is tiltja átok terhe alatt! Nekünk ma azt mondja itt Isten igéje, hogy az egyház, a keresztyén ember is tud úgy élni, ami általános megbotránkozást okoz. És nemcsak az egyháztörténetben olvashatunk kétes erkölcsű egyházi vezetőkről és gyülekezeti tagokról!

Nekünk ugyanis nem is kell ilyen vérlázító bűnt elkövetni, hogy megbotránkoztassunk másokat: ránk szigorúbb mérce vonatkozik: *„Csak veletek léptem közösségre a föld minden nemzetsége közül, ezért kérem számon rajtatok minden bűnötöket.”* (Ám 3,2) Isten is, és a világ is szigorúbban tekinti életünket, mint a hitetlenekét.

Azt teszi fel kérdésként az ige, hogy milyen hírünk van mint gyülekezet? Olyan, amit gondolunk magunkról (mint a korinthusiak) vagy rosszabb, mint gondolnánk? Nem általános rosszról van szó, hanem bizonyos bűnök, rossz szokások megtűréséről.

Milyen az egyéni hírnevem (amit annyira féltünk)? Tudják rólad, hogy keresztyén vagy, templomba, ifire, hittanra jársz, de tudják a bűneidet, a gyengeségeidet is (türelmetlenséged, szeretetlenséged, pletykálkodási hajlamodat, trágár beszéded, engedetlenséged, stb.). Persze, mások is így élnek, de tőled mégis többet várnak! Sokszor a hitetlen világ jobban tudja, milyennek kell lennie a keresztyén embernek, mint mi magunk. És tényleg megszégyenítő tud lenni néha!

Kérdés, hogy miképpen reagálsz erre? A korinthusiak felfuvalkodtak, gőgösek lettek, mikor napvilágra került, hogy nem olyan tökéletesek, mint amilyenek hirdetik magukat. Pál azt mondja, hogy gyászolni kellett volna az egész gyülekezetnek, mintha közeli hozzátartozóját veszítette volna el. Ők ehelyett a keresztyén szabadságra hivatkozva még dicsekedtek is!

Konfirmandusoknak tanítjuk az egyház ismérveit: ige hirdetés, sákramentumok, diakónia, egyházfegyelem. Kérdem én: ki emlékszik olyan esetre, amikor egyházfegyelmet gyakoroltunk? Talán azért, mert nekünk nincs is rá szükségünk? Vagy azért, mert Krisztus kegyelme mögé bújva mindent megengedünk magunknak?! Olyanok vagyunk, mintha Korinthusban élnénk 2000 évvel ezelőtt. Jófejek akarunk lenni, nem pedig fegyelmezni másokat és önmagunkat.

A bűnökre – különösen ha kívülről mutatnak rá – gőggel, védekező viszont-támadással válaszolunk ahelyett, hogy megszorodnánk és kérnénk Istent: szabadítson meg bűneinkből. Pedig nem igazi keresztyén az, aki nem sírt még a bűnei miatt! Szabad, sőt kell sírni imádság közben!

Fenn akarjuk-e tartani a látszatot nyilvánvaló tökéletlenségeink ellenére is? Mert

nem az a misszió, ha úgy csinálunk, mintha jobbak lennénk másoknál, hanem az őszinteség, amellyel elfogadjuk a kritikát. Nem vagyunk mi politikusok, hogy féljünk őszintének lenni. Nem az okozza a bukást, hanem a gőg. Pártok, kormányok bukását is a csalódás okozza: nem olyanok, mint amilyennek látszani akarnak.

Mit kell tehát tennünk? Mire irányul a böjt? Saját magunkra kell irányuljon. „Tördj magaddal...” - szól egy reklámszlogen, s ez most igaz. Nem esik szó az igében az asszonyról, aki a szóban forgó bűnnek szintén elkövetője volt. Nyilván azért, mert nem volt a gyülekezet tagja. Nem a világ bűnét kell tehát ostoroznunk, hanem a sajátunkét kell pellengérré állítani.

Föl kell ismernünk az életünkben azt, ami megbotránkoztat másokat. Ami nem-hogy idevonzana, hanem egyenesen taszít: rendezetlen családi- és párkapcsolatok, rossz szokások, mások rossz hírének terjesztése, kritizálás, méltatlan beszéd, szeretetlenség. Ez mind a testi gondolkodás jele, amitől meg kell szabadulni, ki kell takarítani, hogy lelkünk üdvözülhessen! Nem kell palástolni a bűnt, nem kell szebbnek látszanunk, mint amilyenek vagyunk.

Olyanok vagyunk, mint az öreg színésznő, aki kilószámra pakolja magára a sminket, hogy fiatalnak, szépek és tökéletesnek látszódjék, de pont ettől lesz visszataszító. A maga idős, ráncos arcával sokkal vonzóbb lenne. Nekünk sem kell szépek és jónak látszanunk, hanem őszintén be kell ismernünk a hibáinkat, a kegyelemre szorultságunkat.

Bűneink sokaságától eltorzult istenképűségünket semmilyen smink nem képes visszaadni. A jó hír: hogy Isten így is szeret és szépnek lát téged! Ezt hirdeti az egyház. És Isten segít kitakarítani a bűnt az életedből, mert egyedül nem fogod tudni megtenni! A böjt tehát nem más, mint: 1. bűneink felismerése; 2. annak felismerése, hogy nem tudsz tőle önerőből megszabadulni. Mindkettő elvezet Krisztusig. Segítség kell a tisztuláshoz.

Ennek az igei figyelmeztetésének a célja: ne pusztulás, hanem élet legyen az osztályrészed! Az Úr nem a bűnös embert ítéli el, hanem a bűnt. Már most tiéd a kegyelem, ha élsz vele, ha elfogadod. Mert Isten nem akarja a bűnös ember halálát, hanem hogy megtérjen és éljen (I.: Ezékiel 33,11). Vedd számba csöndes imádságban minden hibádat, bűnödöt; tedd Krisztus keresztre elé, és fogadd el az életet, amit Isten ma neked kínál!

Lénárt Tibor

PRESBITERVÁLASZTÁS ELŐTT

„A közöttetek levő presbitereket tehát kérem én, a presbitertárs és Krisztus szenvedésének tanúja, valamint eljövendő dicsőségének is részese: legeltessétek az Isten közöttetek levő nyáját; ne kényszerből, hanem önként, ne nyereszkeskedésből, hanem készségesen; ne is úgy, mint akik uralkodnak a rájuk bízottakon, hanem mint akik példaképei a nyájnak.”

(1Pt 5,1-3)

A Magyarországi Református Egyház minden gyülekezetében az idei esztendőben presbiterválasztás lesz, mivel letelik a presbitériumok hat éves mandátuma. Bennünket különös módon érint ez a kötelezettség, mivel a jövő esztendőben már önálló gyülekezetként, Monorierdői Református Missziói Egyházközség néven fogunk szerepelni a gyülekezetek sorában. Monorierdő egyháztörténeti mérföldköve, hogy először kell önálló presbitériumot felállítania. De mit is jelent ez? Hogyan kell erre készülnünk? Álljon itt először is az ide vonatkozó egyházi törvény:

A presbiterek

46. § (1) A presbiterek az egyházközség lelki és anyagi javainak sáfárai, akiket az egyházközség életének felelős irányítására az egyházközségi választók névjegyzékébe felvett egyháztagok közül kell választani a törvény előírásai szerint.

A presbitérium

50. § A presbitérium az egyházközség vezető testülete, lelki és anyagi életének irányítója. E körben feladatai:

- a. az istentiszteleti, missziói és lelkigondozói feladatokat végzi, és teljesítésére felügyel,
- b. a gyülekezeti és intézményes diakónia gyakorlását szervezi,
- c. az egyházi törvény szerint ráruházott jogkörben gyakorolja az egyházfegyelmezést,
- d. új tisztségek és állások szervezéséről és betöltésének feltételeiről határoz,
- e. az egyházközség ingó és ingatlan javait kezeli, vagyontárgyainak elidegenítése vagy megterhelése, új vagyontárgyak szerzése, kölcsön felvétele tárgyában határoz,
- f. az egyházközség költségvetését és zárószámadását évenként elfogadja, és jóváhagyásra felterjeszti,
- g. egyházközségi szabályrendeletet alkot,
- h. az egyházmegyei közgyűlésre képviselőt választ, és szavaz a törvény értelmében felsőbb egyházi hatóságok tagjainak és tisztségviselőinek megválasztásáról,
- i. a választók betűrendes névjegyzékét elkészíti és felterjeszti az egyházmegyének,
- j. általában eljár a törvényben hatáskörébe utalt minden ügyben.

Jelenleg a Monor-Kistemplomi 12 fős presbitériumnak van 4 monorierdei tagja. Az önálló presbitériumunk 8 főből fog állni, ebből 6 szavazati joggal rendelkezik, 2 fő pótpresbiter. A pótpresbiter egyébként ugyanolyan jogokkal és kötelezettségekkel bír, mint a presbiter, kivéve a szavazati jogot. A 6 éves ciklus alatt esetlegesen megüresedő presbiteri helyeket ők töltik fel. Már most kell imádságban kérni és keresni azokat a gyülekezeti tagjainkat, akik esetleg alkalmasak lehetnek erre a tisztségre! Presbiternek alkalmas az, aki:

1. Újjászületett (megtért), a Szentlélek által betöltött, felhatalmazott gyülekezeti tag

2. Elfogadja a református keresztény hit alapjait, amint az a II. Helvét Hitvallásban és a Heidelbergi Kátéban kifejtésre került

3. Egyértelmű elhívással bír a szolgálatra

4. Életében nyilvánvaló, hogy Krisztus követője. Isten Igéjével rendszeresen táplálkozik, az imádságban elkötelezett, a rászorulókat iránt segítőkész. Élete normájának Isten törvényét, és nem a korszellemet tekinti. Nem csak a szolgálatok alkalmával, hanem teljes életével, hétköznapjaival, munkájával, magánéletével is Isten dicsőítésére törekszik.

5. Házassága (amennyiben házas), családi élete rendezett

6. Tanítható és tanulni akar

7. Magáénak vallja a gyülekezet látását, a gyülekezet életét és szolgálatát formáló bibliai meggyőződéseket, és a gyülekezet értékeit.

A főnti ismérvek figyelembe vételével tehát olyan testvéreket jelöljünk, akik az istentiszteleteknek rendszeres résztvevői, úrvacsorával rendszeresen élnek, és tagjai a gyülekezet választói névjegyzékének.

A választás ősszel történik majd, a pontos menetrend később kerül megállapításra. A választások előtt 60 nappal fölállítunk egy választási bizottságot, amely az addig fölmerült és ajánlott nevek közül egy jelöltlistát állít össze. Mivel a lelkipásztor tagja a választási bizottságnak, bátorítok mindenkit, hogy annak megalakulása előtt tegyen javaslatot jelöltekre! A bizottság fogja később megállapítani, hogy az ajánlott személy törvényileg alkalmas-e a jelöltségre.

Itt szeretném megjegyezni azt is, hogy a presbitérium nem képviselő testület, tehát nem a gyülekezet tagjait képviseli a lelkipásztorral szemben, hanem a lelkipásztor munkatársaiként segítik őt a gyülekezet pásztorolásában és irányításában, miközben saját életükkel is jó példával járnak a hívek előtt! Imádkozó, együttműködő közösségről van tehát szó, amelynek tagjai a közösség érdekeit saját érdekük elé képesek helyezni.

Kérek mindenkit, akinek fontos gyülekezetünk jövője, hogy hordozza imádságban a választást, kérjen Istentől útmutatást arra nézve, hogy kiket hívott el erre a megtisztelő és kiváltságos szolgálatra! Mert hiszem és vallom, hogy az Úrnál már ott van a névsor, nekünk csak föl kell azt ismernünk.

Lénárt Tibor

A tanítványság próbaköve a szeretet

A lelkünk mélyén van egy gyümölcsöskert, és ebben a kertben olyan gyümölcsfák találhatók, amelyeknek nevük van. Ezeknek a fáknek a gyökereit mi magunk gondozzuk és tápláljuk, szorgalmas módon vagy éppen elhanyagolva. Amikor életünk útját járjuk, utunk során sokszor belépünk a lelkünk gyümölcsöskertjébe, hogy gondozzuk és meglássuk azt, hogy milyen állapotban vannak ezek a fák. Teremnek-e gyümölcsöt, vagy gondozásra szorulnak, hogy jó gyümölcsöt teremjenek?

Elindulunk a lelkünk gyümölcsöskertjébe és megállunk az első fánál, aminek a neve: SZERETET. Látjuk, hogy ezen a fán nagyon sok gyümölcs van, amelyeket a szeretet gyökerénél lévő forrás táplál. Olyan sok ezen a fán a gyümölcs, hogy szívünk megtelik boldogsággal, és adunk ebből a gyümölcsből másoknak is, hogy ők is megtapasztalják, átélhessék ennek a szeretet nevű fának a gyümölcsének ízét!

Boldog és örömteli szívvel indulunk tovább, és megállunk a következő fánál amelynek a neve: ÖRÖM. Látjuk és tapasztaljuk, hogy ennek a fának is nagyon sok a gyümölcse, és úgy érezzük, ebből is adunk kell a másik embernek is, hátha az ő lelkének gyümölcsöskertjéből hiányzik ez a fa vagy éppen kevesebb a gyümölcstermése az ő öröm nevű fáján.

Továbbindulunk a szeretet és az öröm gyümölcsének ízétől feltöltekezve, és megállunk a következő fánál aminek a neve: BÉKESSÉG. Ennek a fának is sok a gyümölcse. Ez a fa már egy kicsivel több gondozást igényel, de ettől még a termése ugyanolyan szép, mert a szeretet és az öröm meleg fénye teszi széppé. Ebből is adunk másoknak, hiszen van bőven a békeesség gyümölcséből.

Újra elindulunk, és a következő fához érkezünk aminek a neve: BÉKETŰRÉS. A béketűrés gyümölcse különleges ízű! Mert a békeesség ágából lett beoltva és a szeretet forrása élteti! Azonban szükség van arra, hogy mindezeket a fákat gondozzuk!

Elindulunk ismét, és a következő fának a neve, amelynél megállunk: SZÍVESÉG. Ennél a fánál azt tapasztaljuk, hogy gondozásra szorul. Szép gyümölcsöket terem, de oltást igényel az öröm fájának ágából, hogy összeforrva még szebb gyümölcsöket teremjen és terméséből adhassunk másoknak is.

Újra elindulunk tovább, mert még van a lelkünk gyümölcsöskertjében négy fa

amit meg kell vizsgálnunk, hogy milyen állapotban van a lelkünk udvara. Megállunk a következő fánál aminek a neve: JÓSÁG. Azt látjuk ennél a fánál, hogy bizony ezt a fát metszeni kell! Van már rajta szép gyümölcstermés, de néha elfelejtjük metszeni! Mélyen úgy érezzük, hogy segítség kell nekünk ezeket a fákat gondozni mert egyedül nem tudjuk. Aki segíthet nekünk ebben, az ő neve: JÉZUS KRISZTUS. Kérünk kell őt bátran, hogy segítsen gondozni a lelkünk gyümölcstermő fáit, hogy jó gyümölcsöket teremhessenek! E

Ezután újra elindulunk, hiszen van még három fa ahol nem álltunk meg. Ez a három fa egymáshoz közel állnak szinte egy sorban. Ezeknek a fának a nevei: HŰSÉG, SZELÍDSÉG, MÉRTÉKLETESSÉG. Azt látjuk, hogy ezeken a fákon is sok szép gyümölcs van, de a mértékletesség nevű fának kevesebb a gyümölcse, mert csak annyit terem, amennyi szükséges, és soha nem hajol meg az ága a termések súlyától. A szelídség nevű fának gyümölcsei különlegeseek, mert több ízt érezhetünk bennük. A szeretet, az öröm, a békesség és a béketűrés gyümölcseinek ízét! Életutunkon továbbindulva láthatunk egy olyan gyümölcsöskertet is a lelkünk udvarán, ahová nem kellene bemennünk, mert ott olyan fák vannak, amik nem teremnek gyümölcsöt, vagy rossz gyümölcsöt teremnek és azok a fák semmire nem jók! Ebben a kertben a SZERETET NÉLKÜLISÉG, BÁNAT, BÉKÉTLENSÉG, HARAG, SZÍVTELENSÉG, HŰTLENSÉG, VADSÁG, ÉS A MÉRTÉKTELENSÉG NEVŰ FÁK találhatóak. Ha ezeket a fákat akarjuk táplálni és gondozni, soha nem lesznek jó gyümölcsöt termő fák, csak akkor ha kivágattjuk és helyükbe jó gyümölcsöt termő fákat ültetünk. De ebben Jézus Tud segíteni nekünk, mert egyedül nehéz megszabadulni a mélyen gyökerező rossz gyümölcstermő fáktól!

Gáspár József

Életképek

Konfirmandusaink az ország tetején

Juhász Zsóka beszámolója

Február 24-26. között az idén konfirmáló 7. osztályosok, a 6. osztályos leendő konfirmandusok, az ifisek és lelkipásztorunk Lénárt Tibor részvételével három napot töltöttünk konfirmációs hétvégén, Galyatetőn.

Pénteken reggel vonattal indultunk és kora délután érkeztünk meg busszal a szállásunkra, ahol először mindenki elfoglalta a szobáját, majd megismerkedtünk a Vasadról érkezett diákokkal. Ezt követően felmáztunk a Galyatetőn lévő kilátóhoz. Nem volt egyszerű, mert azon túl, hogy a kilátó magas volt, még a szél is olyan erősen fújt, hogy csak a legbátrabbak merészkedtek fel a tetejéig.

Szombaton reggeli után közösen énekeltünk, majd a tékozló fiú példázatát hallgattuk meg és dolgoztuk fel a témáját. Nap közben az ifisek Tibor bácsi segítségével voltak abban, hogy a konfirmációra készülöket kikérdezték a Káté kérdéseiből.

Délután és kora este közösen játszottunk, és filmet néztünk.

Vasárnap délelőtt alkalmunk nyílt a Mátrában egy erdei sétára. A gyaloglást

követően össze-
pakoltuk a hol-
minkat, majd
ebéd után csapa-
tokban játszo-
tunk. Elbúcsú-
ztunk vasadi társa-
inktól, majd haza-
indultunk. Az út
ugyan odafelé és
visszafelé is hosz-
szadalmas és fá-
rasztó volt, de a

hétvégétől mégis kellemesen feltöltődve, élményekkel gazdagodva érkeztünk haza.

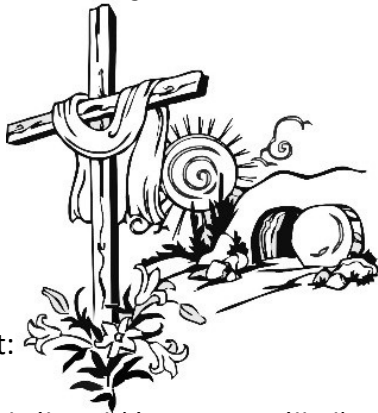
Hálát adok Istennek, amiért óvott bennünket az út és a hétvége során, és tár-
saim nevében is köszönjük a lehetőséget, hogy részt vehettünk ezen a játékos, de
mégis tanító jellegű kiránduláson, ahol nagyon jól éreztük magunkat!

ÜNNEPI ISTENTISZTELEK RENDJE

„Nincs itt, hanem feltámadt.” (Lk 24,6)

A húsvéti ünnepkör alkalmai:

- Virágvasárnapi istentisztelet:
április 9., reggel 8 órakor
- **Az idén először Nagypénteken
úrvacsorás istentiszteletet tartunk
április 14-én 10:00-kor**
- Húsvéti ünnepi úrvacsorás istentisztelet:
április 16-án 8:00-kor
- Húsvéti ünnepi istentisztelet legátus szolgálattal (úrvacsora nélkül):
április 17-én 8:00-kor

RefErdő

A Monorierdői Református Gyülekezet időszaki lapja

Kiadja a Monor-Kistemplomi Református Egyházközség Presbitériuma

Szerkesztő: Lénárt Tibor lelképásztor

Állandó munkatárs: Gáspár József

Tel.: 06 30 994-2539; E-mail: monorierdo@reformatus.hu

www.monorierdo.reformatus.hu